

nossementet i Haanden, kan fordre udleverede — jfr. nærmere nedenfor til § 145 — og det kan ikke fritage Skipperen for den dertil svarende Forpligtelse, at han oplyser, at han ikke har faaet og efter Certepartiet maaske ikke heller skulde have, alle de Varer indladede, som Konnossementet lyder paa. Ladningsmodtageren er fremdeles ikke pligtig at præstere andet, end hvad der paalægges ham ifølge Konnossementet. Han er ikke pligtig at betale Fragt, naar dette ikke direkte eller ved Henviisning til Certepartiet — saasom Klausulen „Fragt efter Certeparti“ — bestemmes i Konnossementet; ej heller kan der af Ladningsmodtageren kræves Betaling af, hvad Skipperen maatte have erhvervet Krav paa som Erstatning for Overliggedage eller andet Ophold, naar der ikke i den Henseende er taget udtrykkelig Forbehold i eller paa Konnossementet.“

Ogsaa efter Forslaget er Ordre- eller Ihændehaver-Konnossementet at opfatte som et negotiabelt Dokument, og de i Søloven givne Regler maa suppleres med de om saadanne Dokumenter gældende almindelige Retsregler.

Bestemmelserne, der gælder saavel for Ordre- som Rektakonnossementer, kan ikke fraviges ved Aftale mellem Bortfragter og Befragter.

Til § 160.

I Overensstemmelse med Sølovens § 144 fastslaas det i 1ste Stk., at i Forholdet mellem Bortfragter og Modtager ifølge Konnossement bestemmer dette Vilkaarene for Befordringen og Udleveringen af Godset, og at Certepartibestemmelser, der ikke er optaget i Konnossementet, ikke kan gøres gældende overfor Modtageren, medmindre Konnossementet henviser til dem.

Bestemmelsen i 2det Stk., 1ste Punktum svarer til Sølovens § 144, 2det Stk. Bestemmelsen i 2det Pkt. er sammenhængende med den i Forslagets § 87 givne Regel, og der henvises derfor til, hvad der er sagt ved denne Paragraf.

Til § 161.

Bestemmelsen angiver Bortfragterens Ansvar for de i Konnossementet givne Op-

lysninger om Godset og fastslaar, at Bortfragteren uden Hensyn til Skyld er ansvarlig for Rigtigheden af disse Oplysninger.

Fra denne Hovedregel er opstillet to Undtagelser:

For det første er Bortfragteren ikke ansvarlig, hvis han i Konnossementet har taget Forbehold med Hensyn til den paagældende Oplysning, jfr. § 152.

For det andet er han, selv om han ikke har taget Forbehold, ikke ansvarlig, hvis Modtageren maatte indse, at Rigtigheden ikke er undersøgt af Bortfragteren, f. Eks. naar Konnossementet udviser, at Vægten af Stykgods er angivet efter Jernbanens eller Minens Vægtattest.

Afladeren eller en Modtager, som i Virkeligheden repræsenterer ham, kan ikke paaberaabe sig, at Konnossementets Indhold ikke stemmer med det Gods, der er leveret. Bestemmelsen gælder kun i Forhold til Trediemand, som i god Tro har erhvervet Konnossementet med en Omsætningsadkomst, men vil da ogsaa gælde til Fordel for den i et Rektakonnossement nævnte Destinatar, hvis denne er en anden end Afladeren. Af de almindelige Regler om Gældsbreve vil endvidere følge, at hvis Erhververen af et Ordre- eller Ihændehaverkonnossement har været i god Tro, vil Bortfragterens Ansvar overfor ham gælde uformindsket ogsaa overfor senere Erhververe, selv om disse har faaet Kendskab til, at Konnossementets Oplysninger ikke er rigtige. Senere Erhververe af et Rektakonnossement har derimod ikke større Ret end den første Destinatar.

Paragraffens 2det Stk., der maa sammenlignes med Sølovens § 145 in fine, betegner en Indskrænkning i Virkningen af Forbehold.

Til § 162.

Bestemmelsen i 1ste Stk. svarer til Sølovens § 147, og betegner saaledes ogsaa en Begrænsning i Virkningen af almindeligt holdte Forbehold. Bortfragteren har vel ikke nogen Pligt til at underkaste det indladede Gods nogen nøje Undersøgelse for at konstatere, om Beskadigelser skulde